

28 Feb 1909

Μυτιληνιός.

Ἡ πρώτη ἐκδόθειτα
Ἐν Μυτιλήνῃ Ἐφημερίς

Διευθυντής καὶ Ἰδιοκτῆτης
Θ. Δ. ΘΕΟΔΩΡΙΔΗΣ

Γραφεῖα
Ὀδὸς Σαρῆ-Μπαμπᾶ ἀρ. 35

Ὁ Συνδρομητὴς τὸ χρόνο
δυσὸς μετρήσει θὰ πληρώσῃ
κι' ἂν τοῦ φαίνεται πῶς καὶ
ἄς φουᾶ κι' ἄς μὴν κρυῶνῃ.

Εἶμι χωρὶς συνέταιρο,
μονάχος δηλαδὴ.
Καὶ σὰς τὸ λέγω πιστρικᾶ
σὰν πιστρικὸ παιδί,
νὰ στέλντε στὰ χέρια μου
τὰς φίλας συνδρομὰς σας
γιὰ νὰ μὴ γένη σκωτωμὸς
καὶ βεῖτε τὸ μπελᾶ σας.

Ὁ Μυτιληνὸς Σιββέτο
θὰ γυρίσῃ στὸ σεργιάνι
κι' ὅποιος μερακλὴς τὸν θέλει
τὴν κοσῆρα του θὰ σκάνῃ

Ὅμως κέθ' ἔξωμερίτης
δέκα φρέγκι θὰ μετρήσῃ
κι' ἂν τὰ βεῖν περιπλησίσει
τὸ γιανᾶ του ἄς τραβᾶ.

Θὰ περναῦμε κι' ἀγγελίαι
ἄλο στὸ βιρὺ τὸν ἤχο,
γιὰ νὰ χουμὲ στὴ λίστα
πέντε γράσει κάθε στίχο.

ΕΤΟΣ Α΄.

§

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 28 Φεβρουαρίου 1909.

§

ΑΡΙΘ. 2.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΜΥΤΙΛΗΝΙΟΥ ΓΡΑΜΜΕΝΗ ΜΕ ΚΑΡΔΙΑ ΚΑΙ ΝΟΥ

Τώρα πού με τὸ Σύνταγμα πήρε δροσιάς ἀγέρας,
καὶ λάφρεναν τὰ στήθια μας ἀπ' τοὺς χαλκάδες τῆς σκλαβιάς,
κ' ἔλαμψαν πόδοι λεύτερα μέσα στὸ φῶς τῆς μέρας,
καὶ στόλιον χρυσόνειρα τὴ χαρὰν τῆς λευτεριάς,

Τολμῶ κ' ἐγὼ δειλᾶ δειλᾶ, μετ' τὴ μικρὴ μου γνώση,
νὰ βγάλω τὸ Μυτιληνὸ μετ' στίχους φορσμένο,
μὰ θέλει γάλα νὰ τραφῇ νὰ διπλοδυναμώσῃ,
ὡσὰν πρωτόβγαλτο παιδί καὶ πρωτογεννημένο.

Παιδάκι ροδομάγουλο καὶ κρονοπροσωπᾶτο,
σὰν κάθε τι πῶχει γονιὸ τὴν ὠρία Μυτιλήνη,
γι' αὐτὴ μόνο θὰ νοιάζεται καρδιὰ καὶ νοῦ γιομάτο,
γιὰ Κεῖνη μόνο θὰ γελᾶ καὶ θὰ πονῇ γιὰ Κεῖνη.

Μὴν πάρτε τὸ γέλοιο του γι' ἐστόχαστο παιχνίδι,
πού τὸ γεννᾶ ἢ ἄσκεψιὰ κι' ὁ φθόνος τ' ἀγκαλιάζει
Κι' ἂν πικροφέρνει πού καὶ πού σὰν μέλισσας κεντρίδι,
εἶναι φαρμάκι βάλσαμο πού γιαιτροῖς μοιράζει.

Θὰ νοιάζεται καὶ θὰ πονῇ γιὰ μὴν τὴν πατρίδα,
πού θέλει ἀγάπ' ἢ δὲς τ' ἄλλο κι' ἀγρυπνῆ μάνας ἔννοια,
τόσον καιρὸ στὴν ὄρφανιά, χωρὶς τὴ θεία ἀχτίδα
τοῦ τύπου τὴν ἀστραφτερὴ, τὴ μαργαριταρένια.

Ἐπαινος, δόξα καὶ τιμὴ στὸν κάθε πατριώτη,
πού τρέφ' ἀγάπην κι' αἰσθημα βαθεῖα μέσ' στὴν καρδιὰ του,
καὶ στὴ δειλὴ περπατησιὰ τοῦ φύλλου μου τὴν πρώτη
νοαστὴ καὶ δῶση συνδρομὴ με γειὰ καὶ με χαρὰ του.

Η ΘΟΔΩΡΑ Κ' Η ΜΑΡΙΓΛΑ ΣΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΤΗ ΒΙΓΛΑ

Βουλόμενος ο Θεόδωρος
για τὰ φατούλια λάδι
πήρε μικρό μπουκάλι
και πήγε στον μπακάλη
και σιγαλά ψιχάλιζε
κι ήτανε κρύο βράδυ.

Μα νά σου κι' ο Μαριγλαρος
μέ δίχως παραμέντα
απλώς κι' ανεπιστήμως
ώσπερ Παρλιώτης Σίμος,
και στάθηκαν αντικρυστά
κι αρχίνηται κουβέντα.

Θ.—Πές με, καυμένη Μαριγλή,
πού σά φακίρης μοιάζης,
τώρα με πη Σαρακοστή
τι λάδι μπουζουριάζεις;

Γιατί πολύ επίθυμω
τὸ γούττο σου νὰ ξέρω,
γούττο καλοῦ Μυτιληνηοῦ
και πατριώτη βέρο.

Μ.—Εἰς ἀπορίαν με κινεῖς
και σὲ υποψιάζομαι
μ' αὐτὴν σου τὴν ἐρώτησιν
τὴν ἀρκετὰ γελοῖαν
και σὲ ζητῶ ντὲ μὴ παρῆτον
διότι ἀναγκάζομαι
ορενίμως πράττων γ' ἀρκεθῶ
εἰς σιωπὴν τελείαν.

Θ.—Ντὲ μὴ μερτί τοῦ με τιμᾶς
μ' ἐμπιστοσύνην φίλου,
ὦ φίλε ἀδιάγαπτε
μὲ κεραλήν γορῖλλου.

Μ.—Μένω πολὺ ὑπόχρεως
μ' αὐτὰ σου τὰ ρηγάλα,
ὦ φίλε πετεινομάλε
και γαϊδουροκεράλα.

Θ.—Πᾶμε λοιπὸν στὸν καρνεῖ
και λόγος ἄς μὴ γίνεταί,
κι' ὁ Γιανναρέλης ἐβαλε
τὸ ψαί μας νὰ ψήγεται.

Μ.—Τώρα πὸν ἐγάζεις και λεπτὰ
πιστεύω θὰ κεράσης.

Θ.—Παρόλ ντ' ὄνερ, ἀγαπητέ,
ἔλα και δὲ θὰ χάττης.

Και μόνο πὸν δὲν κλάψαμε
και τὰ παλτὰ ξεχάσαμε
και ναργιλέ ἀνάψαμε
και τὰ μαρκούτσια πιάσαμε.

Κι' ὁ Μαριγλῆς ρουμάριζε
σιωπηλὸς και σύννοος,
κι' ἔλαβε ὕρος σοβαρὸν
σαν τοὺς παληοὺς Ραβίνους.

Κ' ἐμένα πόνετ' ἡ καρδιά
και ἡ ψυχὴ μου πιάστηκε,
γιατί αἰτία ἐγείνα
και με υποψιάστηκε,

Κι' ἀφοῦ τότε παράγγελα
ἀττηρὴ γλυκειὰ σομάδα,
ξεροκατάπια κι' ἐβήξα
και τοῦ ψάλα καντάδα!

«Μαριγλή κι' ὠραῖε νὰ

Θεόδωρος εἶμαι κι' ἐγώ,
ἔλα νὰ γενοῦμέ παῖσι
για νὰ ζήσουμε τὰ δύο.

Κι' ἂν σὲ ρώτητα για λάδια,
πὲς πὸς εἶπα για μαρούλια,
κι' ἄλλη μιὰ φορὰ μὴ ψήτης
στὴν κουζίνα σου φατούλια.

Κι' ἂν ὑποψία πέρατε
τὴ μυτερὴ σου γκλάβα,
τρώγε κουκιά ἀλάδωτα
και δὲν' ἐμένα φάβα!

Μ.—Τι φάλα;

Θ.—Καλοκάμωτη
μὲ μπόλικο λαδάκι.

Μ.—Κι' ἂν εἶνε βαμβακόλαδο
σὲ πιάνει στὸ λαμάκι;

Θ.—Αα! ἔτσι; ἔε; σὲ πιάκωτα!

Μ.—Ἄκου λοιπὸν ὁπείαι
τυγχάνουν αἱ ιδέαι μου,
βρέ Θεόδωρὴ γέ' ρε!

Ἐν πρώτοις μάθε, φίλε,
ὅτι αἱ πρώται ὕλαι
και τοῦ ἐλαίου τῆς ἑλγᾶς
και τοῦ βαμβακόλαδο,
σπουδαίως διαφέρουν
και εἰς τὸν νοῦν μου φέρουν
ἀντίθετον τοῦ Πάρισιου
και τοῦ Κολομητόλαδο.

Ὅμως κι' αὐτὸ πὸν ξεχειλᾶ
ἀπ' τὴν ἑλγᾶ, βρέ μπουντολά,
κι' ἐκεῖνο πὸν γεννᾶται
ἀπ' τὸ μπαμπάκι, γάτε,
λάδια τὰ λένε και τὰ δύο,
ρώτα και τὴν Κυρὰ-Μαριώ.

Θ.—Θαρρῶ πὸς μου τὰ μπέρδεψες;
και μ' ἔρχεταί νὰ βήξω.

Μ.—Περίμενε και θὰ ἰδῆς
εἰς τι θὰ καταλήξω.

Λοιπὸν, πὸν λές, διαφορά
δὲν ἔχει τῶν ἀπ' τ' ἄλλο,
κι' ἔχω ἀκόμη νὰ σοῦ πῶ
πὸς ἂν καλωσήτης
θαύρης στὸ βαμβακόλαδο
κι' ἕνα καλὸ μεγάλο
ὅτι τὸ πρῶει και τὸ τιμᾶ
Ἀμερικὴ και Δύτις.

Ἄς δείξουμε πὸς ἔχομε
πολιτισμοῦ πυρῆνα
Ἰδοῦ καιρὸς νὰ γείνομε
κι' ἐμεῖς Ἀμερικάνοι,
νὰ μὴ νομίσουν ὑπετρα
πὸς εἶματε ἀπ' τὴν Κίνα,
και πιάσουν και μᾶς τρίζουνε
μὲ τὸ σφουγγαροπάνι.

Ἐγώ, πὸν λές βρέ Θεόδωρὴ,
σκοπεύω κατ' αὐτὰς
νὰ φέρω σπὸρο Ἀμερικῆς
και σπὸρο ἀπ' τὴ Λαχώρη,
και νὰ τὸν δώτω κουτουροῦ
στοὺς καλλιεργητάς,
για νὰ τὸν σπείρουν ἀρειδῶς
στοὺς κάμπους και στὰ ἔρη.

Κι' ἀπὸ τὸν σπὸρον, ἀγαπτε,
αὐτὸν δὲ θὰ ξεχάσω
νὰ στειλῶ τόνους δεκατρεῖς
στὴ φίλη μου Ἀγιάτο,

ὅποτε μ' ἄθρη ἐκλεκτά
θα μὲ κατατολίτουν,
καὶ ἀνδριάντα χάλκινον
ὡς πρέπει. θὰ μὲ στήτουν.

Ἀνάγκη ὅμως πρότερον
παντοῦ νὰ καταρώσω
ὅλης τῆς νήτου τοὺς ἀγρούς,
καὶ προσταγὰς νὰ δώσω,

νὰ χύτουν τ' ἀγουρολαδα
καὶ τῆς ἐληῆς νὰ κάψουν,
κυρὲς νὰ κάνω νὰ πνιγοῦν
καὶ κύρηδες νὰ κλάψουν.

Ναὶ μὲν, θὰ πῆς βρὲ Θεοδωρῆ,
ἀντὶ νὰ κάνω ὅλ' αὐτά,
ἀπλῶς μπορεῖσαι λογικὸν
νὰ θάλω ἓνα ὄριον,
καὶ ν' ἀρκεθῶ εἰς νόθευτιν,
καὶ νὰ πουλῶ λάδια μικτά,
πλὴν τότε τῶν νυκτοκλεπτῶν
ζημιῶναι τὸ ἐμπόριον.

Γιατὶ οἱ ἐντιμότεροι
νυκτέμποροι ποῦ εἶπα,
ποῦ τὰ πουλοῦγε χονδρικῶς,

εἶναι σὰ νὰ χονε κακὴ
μετ' ἑστὰ ρουθούνια σκνίπα,
κι' ἀντὶ νὰ εὐρουν ὄφελος
ζημιῶνεται σημαντικῶς.

Γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ κατὰ λαδιῶν
τὸν πόλεμον κηρύττω,
καὶ κομματάρχης θὰ γενῶ
καὶ θ' ἀνεβῶ σὲ δῶμα,
κι' ὁ Θεοτόκης ἂν ἐλθῆ
πρὸ χρόνων ἐκαλεῖτο,
ἐμένα παμπακόλαδο
θὰ μὲ καλῆ τὸ κόμμα.

Τοὺς φίλους ὅλους τῆς ἐληῆς
θὰ στελῶ ἐξορία
κι' ἂν δὲν τὸ κάνω κάψε με
μὲ Ρούτικο πετρολαδο.
Θὰ βλέπῃς δὲ νὰ λούζεται
κάθε καλὴ Κυρία,
σὲ κολυμβήθρα Σιλωάμ,
γιομάτη παμπακόλαδο.

Καὶ θάχουν ὅλοι στὸ γιακᾶ
βάμβακος μέγαν κλάδον
κι' ὅλοι στὰ χέρια θὰ εαττοῦν
βαυβαπαλαίου κλάδον

καὶ θὰ φωνάζουν σὰν περνῶ,
«ζήτ' ὁ μπαμπακολάδαρος»,
ἐγὼ δὲ θὰ κορδώνομαι
σὰ στολισμένος γάδαρος.

Θ.—Σκούπιτε πιά τὰ σάλια σου,
ὦ θαῦμα τοῦ αἰῶνος,
καὶ πὲς μὲ νέα νόστιμα
καὶ σοβαρὰ συγχρόνως.

Μ.—Τίποτ' ἄλλο δὲν κατέχω
κι' ἄλλα νέα πιά δὲν ἔχω,
Ὅμως εἰς τὸ φύλλο τ' ἄλλο
θὰ γενῆ κακὸ μεγάλο.

Ρώτα τώρα τὸ γρινιάρη,
Θοδωρῆ μου κανακάρη,
ποῦ ναι στοῦ κουτιοῦ τ' ἀχειλία
καὶ προσμένει νὰ τὸν κράξῃς
νὰ σοῦ πῆ καινούργια γίλια,
νὰ τ' ἀκούσῃς νὰ θαμάξῃς.

Θ.—Μὲ καλὸ λοιπὸν νὰ δοῦμε...
ὅμως δὲν παραπονιούμαι,
Μαριγλῆ μου Καττιδιάρη,
πάλε μ' εἶπες ἀρκετά,
τώρα κάνε μου τὴ χάρι
νὰ...

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ

ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ἡ ΜΙΚΡΟΥΛΑ

Πρῶτ' πρῶτ' μὲ τὰ χαρτιά σιτὸ χέρι,
μὲ κόκκινα χειλάκια ροδοσιτάλλαχτα,
πᾶς σιτὸ Σκολσιό, μυριόχαρη μικροῦλα,
μὲ μάτι' ἀκόμη ἀπὸ δάκρυ ἀσιτάλλαχτα.

Πᾶς σιτὸ Σκολσιό νὰ μάθῃς ἱστορίες
κι' ἀκόμα γίλια δυὸ στρουφνὰ μαθήματα,
κι' ἀπ' τὴ δασκάλα σου νὰ πάρῃς ὅλα
μὲ τὴ σειρά τὰ διαλλεχτὰ φερσίματα.

Ὅμως κ' ἐγὼ πηγαίνω σιτὸ σκολσιό μου,
παιδ' δεκαεφτά χρονῶ κι' ἀνήξερο
νὰ μάθω ὅσα κ' εἶς καλὴ μικροῦλα,
ἀπὸ τὸ δάσκαλό μου τὸν πολύξερο.

Κ' οἱ δυὸ μικροὶ κι' ἀνήξεροι ἀκόμα
—Ἐσεῖς δασκάλοι: τί πολλὰ ποῦ ξέρστε!..—
Ἐνα μονάχα ξέρω γὼ μικρὸ μου
πὼς σὲ πορεῖ ἡ ψυχὴ μου καὶ σὲ χαίρεται.

Σὲ χαίρεται, σιτὸ δρόμο σὰν σὲ βλέπω
νὰ περπατῆς ὡς περδικούλα, ὀλόχαρα,
καὶ σὲ πονεῖ, σὰν σκύβῃς σιτὰ βιβλία,
τὰ μάτια σου χαλνῶντας τ' ἀγγελόχαρα.

Τί νὰν' αὐτά, μπεμπέ μου χαϊδεμένο,
ποῦ νοιώθω γιατί σένα σιτὴν καρδοῦλα μου;
ἔχ, ρώτα τὴ δασκάλα σου, νὰ ζήσης,
κ' ἐγὼ ρωτῶ τὸ δάσκαλο, μικροῦλα μου.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

Ὅταν ἰδῶ τὸ μικροῦλό σὰν βιολοντσέλο πρόσωπό σου
ποῦ μέσ' εἰς τὴ μέση ἔχει τὸ μῦτο σου αὐτὸν τὸν κλασικό,
ὄσες φορές κ' ἂν τύχη τὰ εἰρεθῶ εἰς τὸν δρόμο μπεμπέ σου
θαρρῶ πὼς βλέπω ἓνα ῥολόγι ζωντανό, ἡλικικό.
Κι' ὅταν δὲν ἔχη πληρὸ δὲ μῦτος σου σκιάν κ' ἀπὸ τὰ δύο μέρη,
πάντοτε, τὸ ἐπρόσεξ', ἀμέσως θὰ σημάνη μισημέρι.

ΣΤΑΝΗΣ

Γ Ρ Ι Ν Ι Ε Σ

— Έτι και έτι του Κυρίου δεηθώμεν. Γρίνια, τό ανάγνωσμα.
 — Σοφία πρόσχωμεν.
 — Οι νυκτοέμποροι έλασαν προχθές τήν νύκτα συνεκρότησαν γενικήν συνεδρίασιν δια να λάβουν μέτρα εναντίον της νυθτεύσεως των λαδιών, ή οποία βλάπτει τό συμφέροντά των. Άλλος έπε τό μακρόν του, και άλλος τό κοντό του. Ένας έπε ότι πρέπει να ενεργηθή μοϊκοτάξ. Ο πρόεδρος προέτεινε να αντικαταστήσουν τό βαμβακόλαδο με άβλαβές καθαρό νερό, που έινε και προϊόν του τόπου. Η γνώμη έγεινε άσπαστή και, άμ' έπος άμ' έργον, έμβήσαν εις τό κατάστημα του κ. Αθανασιάδου, εσήκωσαν 150 λαγ. βαμβακόλαδο, και έβαλαν 150 λαγ. νερό. Όταν όμως τά άνοιξαν, είδαν με μεγάλην τασ έκπληξιν ότι είχαν λάδι αντί βαμβακόλαδο. — Ε, βρε παιδιά, έπε ο πρόεδρος, λάθος κάναμε τώρα, τι έγεινε έγεινε. — Να είχαμε τουλάχιστον τά απαιτούμενα για τό μαγείρεμα, έπεν ένας από τά μέλη. — Αφήστε τή δουλιά επάνω μου, έπε ένας άλλος. Τό βράδυ αυτός ο άλλος έμάζεψε δια τά μαγειρικά σκεύη από τήν εν Άκλειδιού οικίαν του κ. Ιακώβου Έμμανουήλ. Ένας άλλος έφερε και 8 δρονιδας που τάς έψάρεψε στον όρνιώνα του κ. Πατρινοπούλου. — Βρέ, τι θα της κάνουμε Σαρα-

κοσιάνκο, του έπε ο πρόεδρος. — Τη ίουλειά σου, άφεντικό, και της διάλεξα σαρακοσιανές, άπεκρίθη δ κατεργάρας.
 — Έγεις γρίνιας από τά χωριά;
 — Στη Γέρα έγεινε κάρδημον Συλλαλητήριον κατά του βαμβακόλαδου. Επίσης και στα Πάμφιλα, τώρα γρινιάζει κάποιος Δαιμονόμος, γιατί θα κάρδον έρευναν οι Πάμφιλιατοι εις τό πλοϊον του, μέσα εις τό όποϊον λέγουν ότι έχει κρυμμένα 10 βαρέλια βαμβακόλαδο.
 — Αν τό μάδη ο Μαριγλάς, θα τον φιλώσιν στο στόμα.
 — Άκου από τό Πλωμάρι, εις μιαν συμπλοκήν και πνοφυλάκων προς λαθρεμπόρους, σκοτώθηκε ένας.
 — Εσύ που είης τί καταλαβαίνεις.
 — Γρηρη....
 — Γρίνια να σ' εύρη.
 — Στόν Πολυχνίτον δυό μαγαζιά δεν θέλουν να συμμορφωθούν με τήν περίΚυριακής άρχίας άπόφασιν όλων των άλλων.
 — Να τους πής να συμμορφωθούν και να μή με σκοτίσης.
 — Έπεσο από τή μέση του Αρχιμ. Χουσοστόμου τό περιστροφόν του και τον έπλήγωσε έλαφρά ή σφαίρα. Γρινιάζει τώρα με τήν άδελφότητα του περιστρόφου.
 — Ποιος τον έπε να σηκώνη πιστόλα πικας άνωπος.

Στου Παλλέλη, βρε παιδιά, τρέξτε έλοι με καρδιά, για να δήτε πεικιλία και μεγάλη ευθηγία, που να λές πως είναι βρυσί αγαθών του Παραδείσου, και ο νεός σου ν' απορήσῃ σα να βλέπης άντικου σου θησαυρούς και πλούτη Κροϊτού.

Σπουδαία ευκαιρία, μεγάλος έμπειμός, κακό και ρασαρία και χόστου χαλασμάς. Στον « Ηλιον » διάλυσε ο Σπερσιέλης κάνει, κι ως τή Τετάρτη βρε παιδιά, τρέξτε, γιατί ξεκάνει.

Φωτογραφίαν αν ποθής με γούρτο καλλιτεχνικό, παρ τό καπέλλο σου, κ' εσύ τρέχα με βήμα διαπτικό, ναυργς τον Φρίτς τέν έδωχο.

Ρενιδίες κι άγγελίες απορροισμένες φτηνές κι άμειβοσιληρωμένες

και οίνο φωτογράσι, που εις τήν τέχνην έπεσε τον πιο καλό ζωγράφο.

Του λαμπρού Επαρειώνδα τό λαμπρόν Καπνοπωλείον παις απ όλους σας δεν ξερε στα Παραδκια πλησίον; Τρέξτε όλοι δίχως άλλο, πάστε και λεπτα στο χέρι, ορέσκα ναυριτε καίνα και ταμπάκος κάθε χώρας κ' έσσυα Χαβάνης πάρα, και...

— Γιατί τρέχεις, Μαριγλάκη;
 — Τρέχω, φίλε μου, διότι θα προσδάτω που Τπολάκη πουδαι πλάι στου Καριώτη, και πουλει μανικατοβρα και πολλή έγει σκοτούρα και διάλοσιτια κάνει και θα πάρη όποιος προσκάνει.

Εμπρός παιδιά με βία κείνη του στου φίλου Χατζηλία περνάτε κι άγοράζετε ποικιλία, διότι ο νεός σας βάλη με δίχως να τρεμάσει τή φτήνια τή μεγάλη. Όσο για τήν ποιότητα τή ξεβρουν και σε άσπέρια, και υπογράσω μα τό να και με τά σουμου χέρια.

Οπ' αγαπάσι τό Χοϊτό και τήν έλεημοσύνη, και θέλει στη στωχολογία ελαφρώσι να δίνη, Στην « Αλληλοβοήθεια » τή ανδρομή του άς άώση, κι ως πάρη το λαγίο της μανάχα με ένα χροάσι. Αυτό αν κάμη, που Χοϊτό θα πάρη τήν ευχή, κι όλοι οι πτωχοί θα κέρουνε γι αυτόνα προσευχή.